

Sygn. akt II PSK 53/21

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa H. K.
przeciwko H. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o odprawę emerytalną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 maja 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 5 września 2019 r., sygn. akt VI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 września 2019 r., sygn. akt VI Pa (...) Sąd Okręgowy w B. w wyniku apelacji powoda H. K. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w I. z 11 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV P (...) w ten sposób, że zasądził od pozwanego H. Sp. z o.o. na rzecz powoda 41.400 zł tytułem wyrównania odprawy emerytalnej wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty i obciążył pozwaną kosztami postępowania.

Powód H. K. w pozwie z 26 lutego 2019 r. skierowanym przeciwko H. Sp. z o.o. w P. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej uzupełniającej odprawy emerytalnej w wysokości 2-miesięcznego wynagrodzenia, tj. kwoty 41.400,00zł. brutto, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym

kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że był zatrudniony u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od 1 lipca 1993 r., na stanowisku Prezesa - Dyrektora Spółki, za wynagrodzeniem miesięcznym wynoszącym ostatnio 20.700,00zł. brutto. Z dniem 9 marca 2017 r. Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników, uchwałą nr (...)/2017, odwołało powoda ze stanowiska Prezesa Zarządu pozwanej Spółki, a 14 marca 2017 r. pozwana wezwała H.K. do rozliczenia i zwrotu, w określonym terminie, samochodu służbowego, telefonu służbowego oraz kluczy do służbowych pomieszczeń. Negatywne i silne przeżycia związane z powyższym odwołaniem sprawiły, iż powód zachorował i w okresie od 11 marca 2017 r. do 14 sierpnia 2017 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim. W dniu 16 sierpnia 2017 r. powód stawił się do pracy, lecz strona pozwana zamiast wręczyć mu nowy angaż w zakresie stanowiska pracy, wręczyła H.K. oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, za wynoszącym 3 miesiące okresem wypowiedzenia. W ostatnim dniu okresu wypowiedzenia, tj. 30 listopada 2017r. , powód złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o przyznanie emerytury. Została ona przyznana powodowi od 1 grudnia 2017 r. W dniu 9 lutego 2018 r. pozwana Spółka, zgodnie z art. 92¹ § 1 k.p., wypłaciła powodowi odprawę emerytalną w wysokości 1- miesięcznego wynagrodzenia, tj. w kwocie 20.700,00zł. brutto, czyli 16.974,00zł. netto. Pismem z dnia 15 lutego 2018 r. H.K. wezwał pozwanego pracodawcę do ponownego naliczenia przedmiotowej odprawy, podnosząc, iż zgodnie z obowiązującym w Spółce Porozumieniem płacowym z 28 czerwca 1993 r., przysługująca mu odprawa emerytalna powinna odpowiadać wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia, gdyż w momencie przechodzenia na emeryturę powód nie był Prezesem Spółki, lecz zwykłym pracownikiem biurowym, co do którego zastosowanie znajdowały, korzystniejsze od kodeksowych, regulacje zawarte przywołanym Porozumieniem. Pracodawca odmówił powodowi zapłaty uzupełniającej odprawy emerytalnej w wysokości 2- miesięcznego wynagrodzenia.

Pozwana H. Sp. z o. o. w P. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Kwestionując roszczenie powoda co do zasady, w odpowiedzi na pozew z 18 marca 2019 r., strona pozwana podkreśliła, że:

- skazane przez H.K. w pozwie Porozumienie Zakładowego systemu wynagradzania w Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą H. z 28 czerwca 1993 r., zgodnie z treścią art. 1 ust. 2, stosuje się wyłącznie do pracowników zatrudnionych na stanowiskach związanych z właściwościami pracy w rolnictwie, takimi jak np. zootechnicy, magazynierzy czy oborowi;

- powód był zatrudniony w pozwanej Spółce - i to aż do końca trwania stosunku pracy - na stanowisku Prezesa Zarządu, co - w świetle art. 5 Porozumienia z 28 czerwca 1993 r. - całkowicie dyskwalifikuje powoda z możliwości otrzymania przewidzianej w Porozumieniu odprawy emerytalnej. Rozwijając drugi z w/wym. wątków strona pozwana podkreśliła, że powód, mimo odwołania go ze stanowiska Prezesa Zarządu w trybie korporacyjnym, tj. uchwałą Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników nr (...)/2017 z 9 marca 2017 r., w dalszym ciągu - do 30 listopada 2017 r.- był zatrudniony u pozwanego na stanowisku Prezesa Zarządu, gdyż obowiązujący powoda angaż nie został zmieniony w jakikolwiek sposób w trybie przepisów prawa pracy, a fakt przebywania powoda na nieprzerwanym zwolnieniu lekarskim od 10 marca 2017 r. do 14 sierpnia 2017 r. oraz czasowa niekompletność Zarządu pozwanej Spółki, sprawiły, że pozwany nie miał możliwości wypowiedzieć H.K. umowy o pracę bezpośrednio po odwołaniu go z funkcji uchwałą nr (...)/2017. Pozwana dodała, że powodowi nie tylko nigdy nie zmieniono warunków zatrudnienia na pracownika biurowego, ale powód nigdy, ani przez jeden dzień, nie pracował w Spółce jako „zwykły” pracownik biurowy albowiem w okresie od 10 marca 2017 r. do 14 sierpnia 2017 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, 15 sierpnia 2017 r. był dniem ustawowo wolnym od pracy, a w okresie wypowiedzenia - od 16 sierpnia 2017 r. do 3 października 2017 r. – H. K. został zwolniony z obowiązku świadczenia pracy, a następnie - od 4 października 2017 r. do 30 listopada 2017 r. - wykorzystywał zaległy urlop wypoczynkowy.

Wyrokiem z 11 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV P [...]/19 Sąd Rejonowy w I. oddalił powództwo, kosztami sądowymi, od których uiszczenia zwolniony był powód obciążył Skarb Państwa zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżyła apelacją strona powodowa, zarzucając mu naruszenie art. 65 § 1 i 2 k.c.; art. 33 § 1 i 2 i art. 328 § 2 k.p.c.; art. 229 k.p.c.; art. 233 k.p.c.; art. 231 k.p.c. oraz art. 234 k.p.c.

Sąd Okręgowy w wyniku rozpoznania apelacji uznał ją za uzasadnioną i zmienił zaskarżony wyrok.

Sąd drugiej instancji wskazał, że w realiach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, iż powód został odwołany z funkcji prezesa zarządu uchwałą Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników już w marcu 2017 r., tymczasem oświadczenie o wypowiedzeniu łączącego go z pozwaną spółką stosunku pracy zostało mu wręczone dopiero po kilku miesiącach, w sierpniu 2017 r. Tym samym w momencie rozwiązania stosunku pracy na stanowisku prezesa zarządu, powód nie był już członkiem zarządu pozwanej spółki w rozumieniu stosunku korporacyjnego i kompetencyjnego (organizacyjnego). W konsekwencji nie był w tej dacie uprawniony ani do zarządzania spółką, ani do reprezentowania jej na zewnątrz. Wprawdzie do końca zatrudnienia uzyskiwał „prezesowskie” wynagrodzenie, ale wynikało to wyłącznie z łączącego go ze spółką pracowniczego (zobowiązaniowego) stosunku prawnego. Odwołanie go z funkcji prezesa zarządu nie pozbawiało go bowiem (w myśl art. 203 § 1 k.s.h.) roszczeń ze stosunku pracy lub innego stosunku prawnego dotyczącego pełnienia funkcji członka zarządu. Z powyższym (faktem utraty przez powoda atrybutów związanych z pełnieniem funkcji prezesa zarządu w rozumieniu stosunku korporacyjnego i kompetencyjnego, czy inaczej organizacyjnego) koresponduje fakt, iż pozwany pracodawca kierując powoda na badania kontrolne w samym skierowaniu wskazał, iż powód pozo stałe zatrudniony na stanowisku „pracownika biurowego”. Podanie takiego właśnie stanowiska nie było w ocenie sądu (i nie mogło być z uwagi na cel skierowania) przypadkowe. Obowiązki związane z wykonywaniem pracy prezesa zarządu są bowiem zgoła odmienne od obowiązków szeregowego pracownika biurowego, a co za tym idzie łączą się z odmiennymi obciążeniami dla zdrowia (stres związany z koniecznością podejmowania najpoważniejszych dla funkcjonowania zatrudniającej często wiele osób firmy decyzji). W rezultacie również zakres zleczanych przez lekarza medycyny pracy badań musi być poszerzony. Innymi słowy, gdyby pozwany w tym czasie uważał powoda za członka zarządu (jako osoby z

określonym zakresie uprawnień i obowiązków), z pewnością uwzględniłby to skierowaniu na badania profilaktyczne podając faktycznie zajmowane przezeń stanowisko, gdyż determinuje to rodzaje badań, jakim pracownik jest poddawany (np. pod kątem schorzeń wywoływanych przez narażenie na długotrwałe czy silny stres, napięcie itd.).

Wbrew stanowisku pozwanego, zaaprobowanemu przez Sąd pierwszej instancji, Sąd drugiej instancji uznał, że powód w momencie rozwiązywania z nim stosunku pracy nie podlegał już (z uwagi na fakt, iż w tej dacie nie był już członkiem zarządu w rozumieniu stosunku korporacyjnego i kompetencyjnego), z mocy art. 5 Porozumienia Zakładowego systemu wynagradzania w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością zawartego w 28 czerwca 1993 r. (który stanowił, iż porozumienie obejmuje wszystkich pracowników spółki z wyłączeniem członków zarządu) wyłączeniu spod jego regulacji. Okoliczność, iż intencją autorów przedmiotowego porozumienia było wykluczenie z grona jego beneficjentów urzędujących (z przypisanymi uprawnieniami i obowiązkami) członków zarządu potwierdzają zeznania powoda, który uczestniczył w rozmowach w tym przedmiocie prowadzonych przy tworzeniu tego aktu wespół ze związkami zawodowymi. W konsekwencji do powoda jako zwykłego pracownika miały zastosowanie zapisy tegoż Porozumienia, w tym jego art. 18, zgodnie z którym pracownikowi przechodzącemu na emeryturę lub rentę, przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości jego trzymiesięcznego przeciętnego wynagrodzenia z ostatnich 3 miesięcy, jeżeli okres jego zatrudnienia wynosi co najmniej 10 lat. Powód jako pracownik spółki miał zatem prawo do odprawy emerytalnej w wysokości odpowiadającej 3 miesięcznemu wynagrodzeniu (a nie jednomiesięcznemu wynagrodzeniu przysługującemu członkom zarządu).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła skargą kasacyjną strona pozwana w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego); pkt 2 (potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Wskazano, że istotność zagadnienia prawnego, które ma zasadniczy wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, polega na precedensowym znaczeniu poruszanych kwestii prawnych dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, które mogą wystąpić w przyszłości. Co więcej niniejsza sprawa nie znalazła dotychczas jednolitego i ukształtowanego rozstrzygnięcia zarówno w orzecznictwie, jak i literaturze. Potwierdzeniem powyższego jest chociażby istniejąca wątpliwość zagadnienia prawnego, które zostało zupełnie inaczej ocenione przez Sąd pierwszej instancji, niżeli przez Sąd drugiej instancji. Owa istotność zagadnienia prawnego w niniejszej sprawie polega na występowaniu *par excellence* dualizmu funkcji.

Strona skarżąca wskazała również na konieczność wykładni przepisów prawnych, w postaci Porozumienia Zakładowego systemu wynagradzania w Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą H. w P. z dnia 28 czerwca 1993 r. w aspekcie zakresu jego stosowania. Nie można przy tym jednocześnie stracić z pola widzenia, że istnieje wiele jednoosobowych Spółek Skarbu Państwa, a w tym w sektorze rolniczym chociażby niespełna pięćdziesiąt, w których to podmiotach przedmiotowy problem będzie z pewnością występować.

Odnosząc się do oczywistej zasadności skargi pełnomocnik pozwanej podniósł, że zdaniem skarżącej już *prima facie* wyrok Sądu drugiej instancji nie odpowiada prawu. Nie można bowiem ze stosunku organizacyjnego kreować prawa do uprawnień wywodzonych wyłącznie ze stosunku pracy, a w tym przypadku prawa do odprawy emerytalnej lub jej wysokości.

Powód w sporządzonej osobiście odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o:

1. odmówienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (w zw. z tym, że nie spełnione zostały przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania, o oddalenie skargi kasacyjnej w całości;
2. w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o wyznaczenie rozprawy w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego

zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

W niniejszej sprawie pełnomocnik skarżącej nie sformułował jakiegokolwiek zagadnienia prawnego, które mogłoby być przedmiotem analizy i rozstrzygnięcia ze strony Sądu Najwyższego. Z treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że pełnomocnik skarżącej w zasadzie uważa, że rozpoznanie niniejszej sprawy stanowi zagadnienie prawne, jednak świadczy to jedynie o całkowitym niezrozumieniu konstrukcji istotnego zagadnienia prawnego.

Zgodnie, natomiast z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów,

które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepublikowane; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepublikowane; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

W odniesieniu do tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania należy zauważyć, że pełnomocnik skarżącej spółki nie wskazał, jakie konkretnie przepisy prawa budzą poważne wątpliwości, na czym te wątpliwości polegają. Biorąc pod uwagę, że chodziło o przepisy zakładowe, nie wskazano również, czy w orzecznictwie lub wypowiedziach doktryny pojawiały się wypowiedzi odnoszące się do podobnych przepisów wewnątrzzakładowych. W konsekwencji również i ta przesłanka nie została w niniejszej sprawie wykazana.

Z kolei przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z

dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepublikowane; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepublikowane). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Również tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie wykazał. Pełnomocnik powoda w ogóle nie przedstawił argumentów, które miałyby świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, spełniających wymagania wskazane powyżej, zatem nie można było uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.